

хж ни направили да обрѣгнемъ на мисльта за цѣлото съсипване на двѣ тѣла толкосъ разглобени и жедни за спокойствие. И думитѣ ни се повѣрвахж на божята добрина, и се надѣвахми, че не ще се забавятъ да се сбержтъ на това мѣсто, дѣто изгаснуватъ вичкитѣ човѣшки гнѣвовѣ, и дѣто ищѣхми щото единъ день, успокоени, да доджтъ да се збержтъ съсъ насъ ония, които сега не можяхж да ни обичятъ.

Скорбутътъ, напрѣшнитѣ години, бѣше направилъ много опустошения у тия тѣмници. Щомъ управителятъ научи, че Марончели се бѣше уловилъ отъ тая страшна болѣсть, като се боеше отъ една скорбутическа епидемия, склони на исканьето на докторътъ: докторътъ обявяваше, че най добриятъ цѣръ за Марончели бѣше отворениятъ въздухъ, и съвѣтуваше да го държѣжтъ затворенъ колкото може по малко.

Като неговъ другаръ на стаята, и азъ сжщиятъ удовенъ отъ болѣетята *дисграсия*, ползувахъ се отъ сжщата благосклонность.

Оставахми вѣнъ додѣто никой не оставаше на расходка, сиречь половинъ чясъ прѣдъ да се съмне, два чяса на обѣдъ, ако ищѣхми; сѣтнѣ вечерьта, три чяса наредъ, до залѣзаньето на слънцето. И туй за обикновеннитѣ дни. Колкото за празничнитѣ дни, когато другитѣ отсѣдени не бѣха на расходка, ний оставахми вѣнъ цѣль день, освѣнъ по врѣмето когато обѣдувахми.

Оставихж при насъ единъ други злочестникъ, съсъ едно съвсѣмъ растроено здравье, и на възраст около седемдесетъ години. И за него бѣхж помислили, че отворениятъ въздухъ ще му направи дбрѣо. Туй бѣше Г. Константино Мунари, обиченъ старецъ, пѣ-